

А приближава съдбоносний день,
И тя го сеща... Нещо ѝ е мъчно
И радостно — и иска ѝ се нему
Да повери, туй що душа ѝ мъчи
И тайно радва: «Негли пъкъ това
Го сепне, друго ако не помага!»

Отдавна слънце зайде и нощта
Надъ уморено село се надвеса.
Прибиратъ се работници дома,
Кола скриптъжтъ, понесли отъ полето
По гумна тежки снопи... Отдалечъ
Тя стъпките неравни на мъжътъ си
Дозе, — на прага къщенъ се изправи
Да го посреще. Залюляно той
Предъ нея се въспре и я кръвнишки
Изгледа изподъ вежди: «Да не би
И ти да ми запречашъ пътъ!» се сонпа
И на жена си погледа свенливъ
Безъ да съгледа, — хласна я съ коляно,
Събори я на подътъ и отмина,
Като промъбра, скърцайки съ зъби:
«Че въ механата ми отбиха пътъ —
И ти ли пъкъ ще ми отбивашъ въ къщи!»

Презъ нея нощъ въ мъки тя доби
Безъ време първа — и последня рожба.
Ненáвремните мъки не понесе
И легна тя на одъра, за нивга
Да се не дигне. Грижните съседки
Около нея шетаха, а тя
Безпаметна се мятеше въ леглото,
Нашепнувайки съ устни загорели
Несвесни думи и на подкървени
Очи съ погледъ неподвижно вгледанъ.
Нарядко тя дождаше на себе
И все, напусто, съ думи и съ погледъ
За рожбата си пита; ала никой